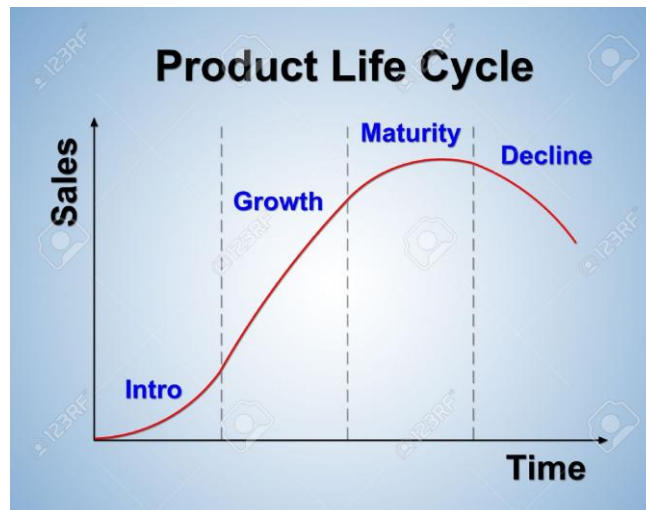

.....Police, Freedom, Arrest(ขอให้คำนี้ละกันเนาะ....) and the Government,and Shape, Appearance, Configuration, Build, Outline, Conformation(เลือกเอาเลยจะใช้คำไหน ไม่เสียแรงที่นับถือศาสนาพุทธ เพราะพระพุทธเจ้าของเราในสายตาชาวยุโรป เค้ามองว่าเป็นนักปรัชญา นักพยากรณ์ ที่สำคัญแม่นยำ Freedom ถูก Arrest by Police ด้วย Government of Power ทันทีทันใด เกิด Shape, Appearance, Configuration, Build, Outline, Conformation (เลือกเอาคำใดคำหนึ่งนะครับ)ทันที หรือเรียก แผลดีครับ(Twin)

.....พอได้มีเรื่องให้หายเครียดบ้างเนาะ อยู่ดี ดี พระพุทธเจ้ามาเกิด แต่พูดไทยได้ชัดแจ้ววาววาว ถ้ารู้ขนาดนี้ทำไมคนสัมภาษณ์ใช้ภาษาอังกฤษล่ะครับบบบบ ท่านนนน เพราะอะไรรู้มียัย เพราะในขณะที่ประสูติ ตรัสรู้ ปรีชาญาณ ทุกอย่างหยุดชะงักเหมือน The Matrix เลยนะครับ (มีบันทึกอ้างอิง) คิด ดี ดี พุทธ หรือ อิสลาม คริสต์ เค้าวุดกันด้วยเหตุผล พี่โฮ อาภาพร นครสวรรค์ (Shape ป๊ะ ป๊ะ ป๊ะ)เกิดทันที พี่โฮจำพระพุทธเจ้าเกิดมาเพื่อโปรดคนทั้งโลกนะครับพี่

มีการเกิด(Introduction) มีเติบโต (Growth) มีเต็มที่ (Maturity) มีลดลง (Decline) มีดับ (Zero)

แจ่มรัศมี

27/05/2561(2018)

ภาพอักษร ศิลาจารึกระบุว่า มีแผ่นดินไหวและแสงสว่าง 5 สี บนท้องฟ้า สมัย ราชวงศ์โจว มีการบันทึกประวัติศาสตร์เหตุการณ์อัศจรรย์ที่เกิดขึ้นจริงในสมัยนั้น เหตุการณ์หนึ่งบอกว่า “ในสมัย กษัตริย์ โจวเจา (โจวเจาหวัง แปลว่า กษัตริย์โจวเจา) ปีที่ 26 เดือน 4 วันที่ 8 (นับแบบจีนโบราณ) ได้เกิดเหตุในเมืองจินคือ 1.น้ำขึ้นในแม่น้ำ(ซึ่งปกติเป็นช่วงน้ำลด) 2.น้ำในแหล่งน้ำธรรมชาติมีน้ำผุดขึ้นมาจนล้นทุกแห่ง 3.แผ่นดินไหว 4.มีแสงสว่าง 5 สี (สำนวนจีนแปลว่าหลายสี) พวยพุ่งไปบนท้องฟ้า ส่องสว่างไปถึงยังนอกอวกาศ สดุดุกหุลุกตา ทำให้กษัตริย์ โจวเจา รู้สึกประหลาดใจ จึงสอบถามอำมาตย์ว่าเกิดอะไรขึ้น อำมาตย์ได้กราบทูลตอบว่า “ในทิศตะวันตก(ของจีน)ได้มีอริยบุคคล บังเกิดขึ้นแล้ว” กษัตริย์ โจวเจา จึงถามว่า “แล้วเราจะได้พบคำสอนของท่านผู้นั้นหรือไม่” อำมาตย์ตอบว่า “คำสอนของท่าน(อริยบุคคลนั้น)จะเผยแผ่เข้ามาในแผ่นดินจีนอีก 1 พันปีข้างหน้า” กษัตริย์ โจวเจาจึงมีรับสั่งให้บันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ โดยแกะสลักลงบนแผ่น ศิลาประวัติศาสตร์จีน”

80 ปีต่อมา ถึงยุคกษัตริย์ โจวมู่ ก็มีการบันทึกเหตุการณ์แปลกประหลาดอีก คือได้เกิดเหตุการณ์ แผ่นดินไหว มีลมพัดแรงในเมืองจินและแสงสว่างคล้ายสีรุ้ง 12 เส้น ส่องมาจากทิศตะวันตก ทาบอยู่บนท้องฟ้าของเมืองจินตลอดคืน อำมาตย์ท่านายว่า “กายหายาบของอริยบุคคลกำลังแตกดับจากโลกนี้ไป”

ซึ่งวันที่ถูกจารึกในสมัย กษัตริย์โจวเจา ได้ตรงกับ วันประสูติของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่วนวันที่ถูกจารึกในสมัย กษัตริย์โจวมู่ ได้ตรงกับ วันปรินิพพานของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นที่น่าอัศจรรย์ที่วันประสูติและปรินิพพานของพระพุทธเจ้าได้เกิด แผ่นดินไหวไปทั่วโลก ซึ่งชาวจีนก็ได้บันทึกไว้ในศิลาจารึกประวัติศาสตร์ของประเทศด้วย

ส่วนในวันตรัสรู้ นั้น ได้มีหลักฐานบันทึกไว้ในบทขยายความว่า ก็เกิดเหตุมีแสงสว่างเกิดมาถึงเมืองจินเช่นกัน 1 พันปีต่อมา ถึงยุคราชวงศ์ ฮั่น ของกษัตริย์ ฮั่นหมิงตี้ พระองค์ฝันเห็นบุรุษในรูปร่างทองคำ สูงใหญ่ มีรัศมีเรืองรองกระจายไปทั่ว อำมาตย์ผู้ซึ่งชำนาญในประวัติศาสตร์ของจีน ทำนายฝันว่า “นั่นเป็นภาพของพระศาสดาพระองค์หนึ่ง ที่อยู่ทางทิศตะวันตก ที่เรียกว่า “ฟอ” หรือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งสมัยที่พระองค์มีพระชนม์ชีพก็อยู่ในบริเวณประเทศอินเดีย” อำมาตย์คนที่ 2 ผู้จบการศึกษาสูงสุด กล่าวเสริมว่า “ใช่เลยพระเจ้าข้า เพราะในยุคของกษัตริย์โจวเจา ก็มีบันทึกในศิลาจารึก เรื่องอริยบุคคลในทิศตะวันตกนี้ไว้ ซึ่งตอนนี้ก็ครบ 1 พันปีพอดี ได้ถึงเวลาที่ศาสนาของพระองค์ ควรจะเข้ามาในจีนแล้ว เป็นบุญของพวกเราชาวจีนแล้ว”

กษัตริย์ฮั่นหมิงตี้ จึงส่งคณะทูตอันประกอบด้วยขุนนางผู้มีความรู้จำนวน 18 คนไปอัญเชิญพระพุทธศาสนา มาที่เมืองจิน โดยใช้เวลาเดินทางไปกลับถึง 3 ปี ซึ่งคณะทูตทั้ง 18 ได้พบกับพระภิกษุในพระพุทธศาสนาชาวเอเชียกลางผสมกับอินเดีย จำนวน 2 รูป จึงได้นิมนต์ท่านมาที่จีนพร้อมกับพระสูตร พระบรมสารีริกธาตุ และพระพุทธรูป

เมื่อกลับมาถึงจึงได้มีการแปลพระสูตรเป็นภาษาจีนครั้งแรกที่ วัดม้าขาว (ซึ่งปัจจุบัน วัดนี้มีอายุถึง 1,900 ปี แต่เดิมเคยเป็นของศาสนาเชื่อก่อน) จึงถือว่าวัดนี้เป็นต้นกำเนิดพระพุทธศาสนาในประเทศจีน
อ้างอิงจาก ชื่อคูเฉวียนซู : จีปู เล่มที่ 21 ซึ่งเป็นหนังสือชุดที่รวบรวมตำราความรู้ของจีนตั้งแต่สมัยราชวงศ์โจว จนถึง ยุคราชวงศ์ซิง
ชื่อหนังสืออ้างอิง

ชื่อหนังสือ สารสำคัญชื่อคูเฉวียนซู : จีปู เล่มที่ 21 , คณะผู้เรียบเรียง ยวีหมินจงและคณะ , โรงพิมพ์ ฉางชุน
จีหลินเหยนิหมิน, ความหนา 405 หน้า, ISBN7-206-02629-X

書名 四庫全書薈要:子部 第二十一冊

ISBN和價格 7-206-02629-X (精) 68.00

責任者 於敏中等編修

出版發行項 長春: 吉林人民出版社, 2002.5

物理描述項 405頁 26厘米

引周書異記周昭王二十四年甲寅歲四月八日江 河泛漲井泉溢出大地震動其夜五色光氣入貫太 微遍于西方王問太史蘇由曰是何祥也對曰有大 聖人生于西方故現此瑞一千年外聲教被及此土 昭王即遣鑄石記之埋南郊天祠前當此之時佛初 生王宮也穆王即位三十二年見西方數有光氣先 聞蘇由所記知西方有聖人處世恐非周道所宜即 與相國呂侯西入會諸侯于塗山以禳光變至五十 欽定四庫全書 吉林	三年壬申歲二月十五日暴風折樹大地震動西方 有白虹十二道連夜不滅穆王問太史扈多曰是何 微也對曰西方大聖人滅度衰相見耳穆王大悅當此 之時佛入涅槃也又云考校普曜本行等經並云佛是 周時第十五主莊王九年癸巳之歲四月八日乘檀樓 閣現白象形從堯率降中天竺淨飯王夫人摩耶之胎 至十年甲午二月八日夜鬼宿合時從摩耶右脇而生 放大光明照三千世界本行虛空無雲自然而雨左傳
--	--

69

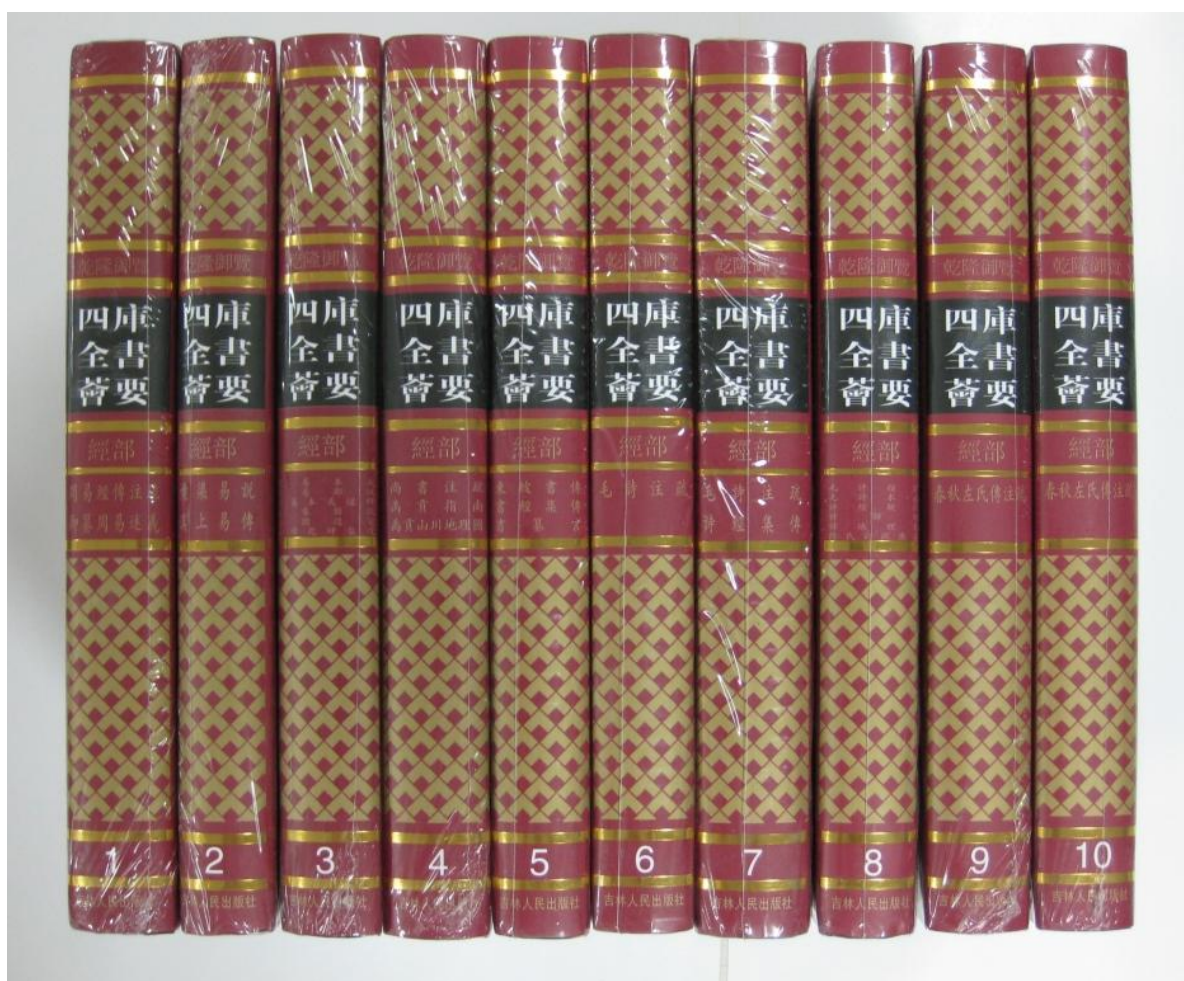
書名 四庫全書薈要:子部 第二十一冊

ISBN和價格 7-206-02629-X (精) 68.00

責任者 於敏中等編修

出版發行項 長春: 吉林人民出版社, 2002.5

物理描述項 405頁 26厘米

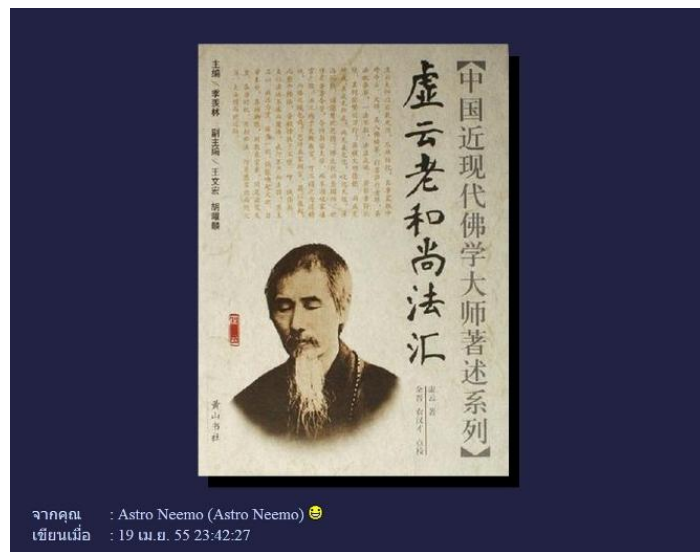
https://en.wikipedia.org/wiki/King_Zhao_of_Zhou

ไม่ได้เขียนเหตุการณ์เดียวกัน แต่เขียน ประสูติคนหนึ่ง ปรีนิพพาน ก็อีกคน

และ กษัตริย์โจวเจา 995-977BC ต่อมาก็ กษัตริย์ โจวมู่ 976-922 BC นับถอยหลังไม่ใช่บวกครับ

เรื่องเวลา ประสูติ ถ้านับตาม BC จะได้ พศ.ปัจจุบัน บวก 80 ปี คือ 2641 เมื่อลบกับ คศ จะได้ 2641- 2018

คือ พระพุทธเจ้าประสูติ 623 ปีก่อน คริสต์ศักราช ซึ่งเท่ากับการจดบันทึกมีก่อนที่จะประสูติเสียอีก

แต่จริงๆ แล้วปีประสูติของพระพุทธเจ้าคือปีใดกันแน่

I found different years cited as Buddha's birth year. They were 560, 563, 564, 623 and 624 BCE. Almost all sources cited the full moon of May as the birth date, although 2 sources cited April 8. The May full moons for these years are: May 7, May 11, May 21, May 14 and May 25. April 8 was a full moon in 560 BCE.

The Cambridge and Oxford histories of India accept 483 B.C as the date of Buddha's nirvana. He was 80 years old when he died, so this puts his birth year at 563 BCE.

If we accept 563 BCE as Buddha's birth year, his birth date would be May 11.

However, in January 2006 an Indian historian challenged the historical assertion that Buddha was born between 560-624 BCE. He cites evidence that Buddha was born in 1887 BCE.

Assuming he was born on the May full moon, his date of birth would be May 8, 1887 BCE.

"author Kota Nityananda Sastry in his latest book 'Age of Lord Buddha' makes a critical appreciation of available data compiled by Western historians who, he thinks, made a mess of Indian history.

Sastry quotes his father Kota Venkatachalam's treatise 'Age of Buddha, Milinda & Amtiyoka', which establishes that Buddha lived between 1887 B.C and 1807 B.C.

Venkatachalam's book 'The Plot in Indian Chronology' had gone into the history and the

missing links in the chronology of events in Indian history.

Sastry states that Western scholars arbitrarily skipped 12 centuries of Indian history because their 'hypothesis' about Alexander's invasion did not match with centuries-old Indian chronology."

And in my opinion, this sounds like just the sort of thing that eurocentric British historians would do.

"The author asserts that Buddha was the contemporary of Kshemajit, Bimbisara and Ajatasatru, the 31st, 32nd and 33rd kings of Magadh respectively. This has been corroborated by the Puranic as well as Buddhist historical evidence, he adds.

Ultimately, Dr Sastry quoting evidences comes to the conviction that Lord Buddha was born in 1887 B.C and attained Nirvana in 1807 B.C."

จาก [http://www.buddhistchannel.tv/index.php?id=10,2190,0,0,1,0:](http://www.buddhistchannel.tv/index.php?id=10,2190,0,0,1,0)

[http://www.buddhistchannel.tv/index.php?id=10,2190,0,0,1,0:](http://www.buddhistchannel.tv/index.php?id=10,2190,0,0,1,0)

เครดิตคุณ Astro Neemo

<https://kmrao.wordpress.com/2009/11/25/sri-kota-venkatachalam-a-complete-scholar-historian/>

“ครั้งนั้น ไม้มะเดื่อต้นนั้น ได้น้อมลงมาค้ำับ ด้วยอาณาภาพของพระโพธิสัตว์ พระนางมาयाเทวีจึงเหยียดพระหัตถ์ขวา ปรากฏเหมือนสายฟ้าอันอยู่ในพื้นอากาศยึดกิ่งมะเดื่อแหงนมองอากาศที่มีน้ำว่า ทรงประทับยืนอย่างชดช้อย ครั้น แล้วนางอัปสร 60 แสนจากสวรรค์ชั้นกามาพจรเข้าไปเฝ้าทำการรับใช้ในที่ใกล้ๆพระนางเทวีในครั้งนั้น พระโพธิสัตว์ อยู่ในพระครรภ์พระมารดาประกอบด้วยฤทธิปราติหารยเห็นปานนี้ครั้นครบ 10 เดือนล่วงไป

แล้ว พระองค์ก็เสด็จออกจากพระครรภ์ (สีข้าง) เบื้องขวาของพระมารดา ทรงมีสมฤตีสัมปรชานะ ไม่เปราะเป็อนด้วย กรรมมลทิน (สิ่งสกปรกในครรภ์) “ไม่เหมือนคนอื่นบางคนที่เขาพูดถึงกรรมมลทินของคนอื่น” (ลลิตวิสตระ อธิบายที่ 7 แสง มนวิหุร : แปล)

“ ในวนอุทยานอันงดงามนั้น พระมเหสีของพระราชาทรง ทราบพระประสูติกาลจึงเสด็จเข้าไปสู่พระแท่นบรรทมที่ ประดับด้วยเพดาน (หลังคา) โดยมีนางสนมนับพันเฝ้าปรนนิบัติรับใช้จากนั้นขณะที่ดาวนักษัตรชื่อปุษยะ กำลังเปล่ง ประกาย พระกุมารก็ได้ประสูติจากพระครรภ์ของพระเทวีผู้ทรงมีพระจริยวัตรอันบริสุทธิ์พระองค์นั้น เพื่อประโยชน์แก่ ชาวโลก โดยไม่มีความเจ็บปวดและไม่มีโรครภัย” (มหากาพย์พุทธจรีต สรรคที่ 1 สำเนียง เลื่อมใส : แปล)

“...พระนางทรงเหน็ดเหนื่อยพระวรกาย จึงใช้พระพาหาเหนี่ยวกิ่งไม้ เหยียดร่างพอสบายในขณะที่จะให้กำเนิดพระกุมารผู้ทรงยศ...”

...พระโพธิสัตว์ผู้มีสติสัมปชัญญะบริบูรณ์ทรงเคลื่อนออกทางพระปรศว์เบื้องขวา โดยไม่ทำให้พระมารดาเจ็บปวดเลย...” (มหาวิสตอวทาน สำเนียง เลื่อมใส : แปล)

จะเห็นว่าหากภาพพุทธจริตจะมีความแปลกอย่างหนึ่งคือ พระนางมาหาไม่ได้ยืนคลอດ กลับคลอດบนพระแท่นแทน แต่จุดสำคัญของคัมภีร์กลุ่มนี้คือ นับเป็นครั้งแรกที่ระบุว่า พระโพธิสัตว์ประสูติออกมาทางพระปรศว์ ซึ่งพ้องกับงานพุทธศิลป์ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ อย่างเช่น ศิลปะคันธาระ และศิลปะมถุรา ที่แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระพุทธรูปเหล่านั้นทรงประสูติออกมาทางพระปรศว์ ทำให้เชื่อได้ว่าคัมภีร์กลุ่มนี้มีผลต่องานช่างเป็นอย่างดีสูงและก็คงจะเป็นแบบอย่างในการเขียนพุทธประวัติรุ่นหลังต่อมาอีกด้วย ทั้งของฝ่ายมหายานเองและฝ่ายเถรวาท

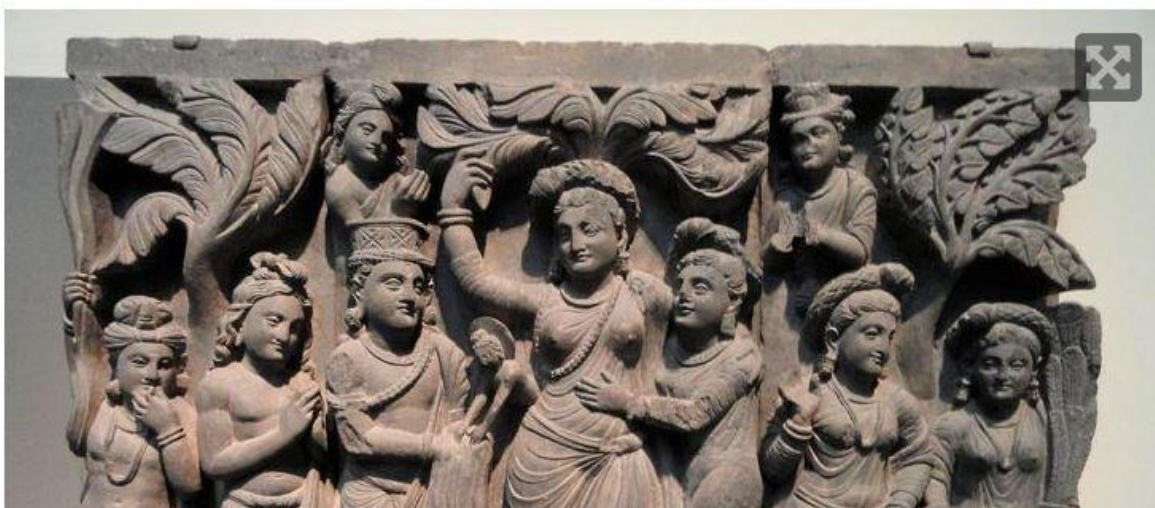
เป็นเรื่องที่น่าสนใจว่า นอกจากหลักฐานที่เป็นคัมภีร์พุทธแล้ว ยังพบมีบันทึกของบาทหลวงในศาสนาคริสต์ที่เล่าถึงเรื่องราวการประสูติของพระพุทธเจ้าด้วย ซึ่งมีอายุราวพุทธศตวรรษที่ 9 เก่าแก่ใกล้เคียงกับกลุ่มคัมภีร์พุทธมหายานข้างต้นเลยทีเดียว

บันทึกนี้มีชื่อว่า “Against Jovinianus” เขียนโดยนักบุญเยโรม (Jerome) มีความตอนหนึ่งกล่าวถึงการประสูติของพระพุทธเจ้าไว้ว่า

“ท่านผู้สถาปนาศาสนาผู้นี้ (พระพุทธเจ้า) ได้ประสูติออกมาจากสีข้างของหญิงพรหมจรรย์” (Against Jovinianus 1.42)

“ท่านผู้สถาปนาศาสนาผู้นี้ (พระพุทธเจ้า) ได้ประสูติออกมาจากสีข้างของหญิงพรหมจรรย์” (Against Jovinianus 1.42)

จะเห็นว่านักบุญท่านก็ยังมีความสับสนอยู่เหมือนกันอย่างเรื่องมารดาผู้บริสุทธิ์นั้น ท่านคงจะสับสนกับเรื่องพระแม่มารีย์หรืออย่างไรไม่ทราบ หรือท่านอาจฟังมาผิด เพราะคัมภีร์พุทธบรรยายว่าพระโพธิสัตว์ประสูติออกมาอย่างบริสุทธิ์สะอาดหมดจด ไม่ใช่พระมารดาเป็นหญิงพรหมจรรย์ แต่บันทึกนี้ก็ไม่นับว่าน่าสนใจทีเดียวที่นักบวชในศาสนาคริสต์ให้ความสนใจในเรื่องราวของศาสนาพุทธในยุคต้นๆนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีการบรรยายถึงตำนานการคลอดอันมหัศจรรย์เช่นนี้ ยังมีผู้ที่มีตัวตนในความคิดของชาวอินเดียที่ประสูติออกมาจากพระปรีศว์อยู่อีกคน ซึ่งท่านอยู่มาก่อนพุทธกาลซะอีกครับ

ซึ่งเมื่อพูดถึงการประสูติอย่างพิสดารมหัศจรรย์แล้ว ก็คงหนีไม่พ้นเหล่าทวยเทพทั้งหลายแล้วละครับ ซึ่งเทพที่มีตำนานการกำเนิดที่หลากหลายที่สุดองค์หนึ่งก็คือ “พระอินทร์” นั่นเอง การกำเนิดของพระอินทร์ถูกบรรยายไว้หลายแบบ ทั้งแบบมีพ่อแม่ บ้างก็บอกว่าเกิดจากแม่โค หลังๆถึงขนาดว่าเกิดมาจากปากของปुरुชะเลยก็มี

“พระจันทร์ได้กำเนิดขึ้นมาจากหทัยของพระองค์ จากพระเนตรของพระองค์ พระอาทิตย์จึงได้ถือกำเนิดขึ้น พระอินทร์และพระอัคนีได้ประสูติออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระวายุได้มาจากลมหายใจของพระองค์” (ถุคเวท 10.90.13)

และมีการกล่าวถึงการกำเนิดอันแปลกประหลาดอยู่ตอนหนึ่งว่า พระองค์ประสูติออกมาทางพระปรีศว์ของพระมารดา ความตอนนี้อีกกล่าวไว้ในคัมภีร์ถุคเวท อันมีความเก่าแก่มากที่สุด ในบรรดาคัมภีร์ทางศาสนาของอินเดีย แน่หนอนว่ามีมาก่อนพุทธศาสนาจะกำเนิดเกิดขึ้น ในคัมภีร์ถุคเวท มถเลทที่ 4 สุกตะที่ 18 มันตระที่ 1-3 ระบุความตอนหนึ่งว่า

“นี่คือเส้นทางอันเก่าแก่และเป็นที่ยอมรับ โดยเหล่าทวยเทพผู้ได้กำเนิดขึ้นมาด้วยเหตุนี้ ผู้หนึ่งอาจกำเนิดขึ้นมาแม่ ในขณะที่เขามีกำลังอันมหาศาล อย่าได้ปล่อยเขา มิเช่นนั้น เขาจะสังหารมารดาของตน

นี่มิใช่ทางที่ข้าจะออกมา มันยากที่จะผ่านได้ การออกมาทางพระปรีศว์ซึ่งข้าจะทำ หลายสิ่งยังไม่เสร็จสิ้น ข้าจะต้องทำให้สำเร็จ ข้าต้องต่อสู้กับสิ่งหนึ่งและปัญหาอื่นๆ

ท่านได้มองลงบนพระมารดาที่กำลังจะสิ้นลม คำพูดของข้าบัดนี้ได้ถอนไปเสียแล้ว ข้าเดินไปตามเส้นทางนั้น สู่ว่านักของพระตวัชฎา พระอินทร์ทรงดื่มน้ำโสมนับร้อยที่ได้รับการคั้นแล้วจากหีบอบ”

จากประโยคข้างต้นจะเห็นได้ว่า ชาวอินเดียนั้นรู้จักตำนานการกำเนิดเช่นนี้มาก่อนแล้วตั้งแต่สมัยพระเวท ซึ่งมีอายุก่อนพุทธกาลราว 2,000-1,500 ปี และการกำเนิดอย่างอัศจรรย์เช่นนี้ ยังพบได้ในตำนานของสังคมอารยันอื่นๆ เช่น กรีกที่ว่าเทพธิดาประสูติออกมาจากเศียรของเทพซุสหรือเทพไดโอนิซุสที่ประสูติออกมาจากอุรุ (ต้นขา) ของเทพซุสนั่นเองครับ

การเกิดจากพระปรีศว์จึงไม่ใช่ของใหม่ที่คิดขึ้นมาเพื่อใช้กับพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ หากแต่เป็นเพราะการคลอเคลื่นนี้ถูกประดิษฐ์ขึ้นเพื่อเสริมสร้างความอัศจรรย์สำหรับบุคคลสำคัญอย่างทวยเทพต่างๆ และส่งผลให้พระสงฆ์ในสมัยหลังผู้รจนาคัมภีร์พุทธประวัตินำตำนานเรื่องนี้มาประกอบเข้ากับเรื่องราวของพระพุทธเจ้าอันเป็นบุคคลสำคัญที่สุดของพุทธศาสนา เพื่อเสริมสร้างให้พระพุทธเจ้ามีสถานภาพเหนือล้ำขึ้นไปกว่าคนธรรมดา หรืออาจจะตีความได้ว่าเป็นการกลืนความเชื่อเดิมของพราหมณ์ให้เข้ามารวมกับศาสนาพุทธอาจจะเป็นไปได้

จึงอาจกล่าวได้ว่า ตำนานการกำเนิดจากพระปรีศว์เป็นที่รู้จักกันมาก่อนเกิดพุทธศาสนาแล้ว เมื่อพุทธศาสนาเจริญขึ้นจึงนำความอัศจรรย์นี้มาเสริมให้กับตำนานพุทธประวัตินั่นเองครับ.

ท่านผู้อ่านอาจสงสัยที่ผมเขียนว่า พระพุทธเจ้า ของเราเป็น พระพุทธเจ้าองค์ที่ 28 ผมเองไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนา ลึกซึ้งอะไร ได้แต่อ่านเพียงผิวเผิน แต่ใน คัมภีร์ชั้นอรรถกถา ได้บันทึกไว้ว่า พระพุทธเจ้าที่บังเกิดขึ้นในกัปต่างๆ รวมกันมี 28 พระองค์ และ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของเราเป็น พระพุทธเจ้าองค์ที่ 28 โดยมี พระดัตถ์แห่งกร เป็น พระพุทธเจ้าองค์ที่ 1

พระพุทธเจ้า 28 พระองค์ในอดีต เรียงลำดับดังนี้ครับ

1.พระดัตถ์แห่งกร 2.พระเมธังกร 3.พระสรณังกร 4.พระทีปังกร 5.พระโกณฑัญญะ 6.พระสมังคละ 7.พระสมณะ 8.พระเววตะ 9.พระโสภิตะ 10.พระอนโนมทัสสี 11.พระปทุมะ 12.พระนารทะ 13.พระปทุมมตตระ 14.พระสุเมธะ 15.พระสุชาตะ 16.พระปิยทัสสี 17.พระอัทธทัสสี 18.พระธัมมทัสสี 19.พระสิทธัตถะ 20.พระติสสะ 21.พระปัสสะ 22.พระวิปัสสี 23.พระสิขี 24.พระเวสสภู 25.พระกกุสันธะ 26.พระโกนาคมณะ 27.พระกัสสปะ 28.พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ในตำรา พระอนาคตวงศ์ มีการระบุว่า จะมี พระโพธิสัตว์ มาตรัสรู้เป็น พระพุทธเจ้าอีก 10 องค์ ในภายภาคหน้า โดย จะตรัสรู้ตามลำดับไม่ต่างๆดังนี้

- 1.พระศรีอาริยมเตไตรย จะตรัสรู้ได้ ต้นกระทิง
- 2.พระราม จะตรัสรู้ได้ ต้นแก่นจันทร์แดง
- 3.พระเจ้าปัสเสนทิโกศล จะตรัสรู้เป็น พระธรรมราช ที่ได้ ต้นกาละทิง
- 4.พระยามาราธิราช จะตรัสรู้เป็น พระนารทะ ที่ได้ ต้นแก่น-จันทร์แดง
- 5.อสุรินทรานู จะตรัสรู้เป็น พระธรรมสามี ที่ได้ ต้นรังใหญ่
- 6.โสณะพราหมณ์ จะตรัสรู้เป็น พระรังสีมุนีนาค ที่ได้ ต้นปลีใหญ่
- 7.สุพะพราหมณ์ จะตรัสรู้เป็น พระเทเวเทพ ที่ได้ ต้นจำปา
- 8.โคไทยพราหมณ์ จะตรัสรู้เป็น พระนรสีหะ ที่ได้ ต้นแคฝอย
- 9.ข้างธนะบานหัตถินาลาศิริ จะตรัสรู้เป็น พระติสสะ ที่ได้ ต้นไทร
- 10.ข้างป่าเลไลยกะ จะตรัสรู้เป็น พระสมังคละ ที่ได้ ต้นกาละทิง

ก็ค้นมาเล่าสู่กันฟังใน วันอาสาฬหบูชา แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้ชีวิตและสังคมโลกมีความสงบสุขยั่งยืน ก็คือ การปฏิบัติตนตามอริยสัจ 4 ที่ พระพุทธเจ้า ทรงตรัสรู้และสั่งสอนมาสองพันกว่าปี ส่วนต้นไม้ทั้งหลายที่ พระพุทธเจ้าในอนาคต จะมาตรัสรู้ นั้น ถือเป็น “ไม้มงคล” ที่นำปลูกไว้ในบ้านครับ ผมเลยเอาชื่อมาลงไว้ทุกต้น.

“ลม เปลี่ยนทิศ”

พระพุทธรูปที่สลักชองโ เมื่อครั้งพระพุทธองค์เจริญพระชนมายุ ได้สืบสืบเกิดขึ้นชา จากฝีมือของอัครสาวกของพระพุทธองค์หนึ่ง ซึ่งบัดนี้ได้เก็บรักษาไว้ที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ ประเทศอังกฤษ ถือเป็นสมบัติล้ำค่าของชาวพุทธทั่วโลก

นายพิภพ โสภณวัฒน์ ภัณฑารักษ์พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ